

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ-ШУМЕНЪ.

АБОНАМЕНТЪ:

за година 50 лв.

предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ

се плаща по 1 левъ
на кв. см.

Д-ръ К. ПЕТРОВЪ

хирургъ-гинекологъ-акушеръ.

Звезда Гинекологическото — Акушерско
отдѣление при Шум. Държавна Болница.

СЕ ПРЕМЪСТИ в бившето помѣщение на Землед.
1—2 Кадетра улица Царъ Освободителъ
срещу домътъ на Д-ръ Коларовъ.

Д-ръ Иванъ Петковъ

лѣкаръ Шуменската дър. болница

СЕ ПРЕМЪСТИ

на улица „СЛАВЯНСКА № 149

(срѣщу печатницата на Спасъ Поповъ)

ПРИЕМА БОЛНИ.

Окржженъ Овощенъ Разсадникъ-Самоковъ.

ОБЯВЛЕНИЕ. № 26.

Управлението на овощния разсадникъ въ гр. Самоковъ съобщава на интересующитѣ се, че тая година пуска въ продажба голѣмо количество **МАЛИНИ**, отъ които се приготвя чистъ **малиновъ сиропъ**. Малинитѣ се продаватъ по 0'60 лв. корена франко Разсадника. Амбалажъ и навло се плаща отдѣлно.

Отъ Управлението на Разсадника.

ВЪЗДЪРЖАНИЕ.

На новъ, съвремененъ езикъ въздържание, редъ въ живота, трезвенъ животъ. На старъ езикъ, изпитанъ отъ въковетъ, провѣренъ отъ опита на нашия и другитѣ, предимно православни народи, думата въздържание значи постъ, постъ и молитва. Онѣзи хора, които се насилватъ да бждатъ модерни, да мислятъ, говорятъ и разбиратъ въ „духа на новото време“, не употребяватъ думата постъ, честичко се присмиватъ на насъ, които се наричаме православни християни и въпрѣки икономическата тежестъ въ последнитѣ години, се трудимъ да спазимъ наредбитѣ на църквата за поститѣ, — онѣзи, „модернитѣ“, се смѣятъ на църковния постъ, а сами съчувствуватъ на така наречената въздържателна идея и пращатъ децата си да се запишатъ за членове на въздържателнитѣ дружества или сами се записватъ. Нерѣдко и науката, чрезъ устата на лѣкаря, казва: „Здравето ви налага да се въздържате отъ тежка храна. Месо нѣма да ядете седмица, две, месець. И въобще, предпочитайте растителна храна“. И като казва така науката, ние слушаме, вѣрваме, оставаме съ отворена уста, благоговѣемъ. И добре правимъ. А ако щцото нѣщо каже и казва църквата, която нарежда четири пжти презъ годината нейнитѣ членове да постятъ т. е. да се въздържатъ отъ месна и друга тежка храна, ние поглеждаме на нейнитѣ думи, които слушаме чрезъ устата на свещеника, съ ирония, ние ми-

слимъ въ себе си: стари, мухлясали, не за времето си сж църковнитѣ установления. Черквата е отживѣла своето време. Смѣшно е да иска тя отъ модерния човѣкъ да пости! И така, не сж смѣшни въздържателнитѣ дружества съ тѣхнитѣ установления да не пиемъ вино и да не ядемъ месо протестантска идея, донесена отъ лакома Америка и Европа, не е смѣшна науката и нейниятъ жрецъ-лѣкаря, когато често следъ дългъ невъздържанъ животъ ни предприше за дълги месеци, даже години, да не ядемъ месо и тлѣста храна, а е смѣшна църквата съ своитѣ установления презъ известни периоди на годината да се въздържаме отъ тежка храна, да постимъ, да мислимъ за това, че не живѣемъ само, за да слугуваме на стомаха си, а имаме по-важна много голѣма, задача — да се грижимъ за чистотата на своя духъ, да насочваме мисълта си къмъ други свѣтове, да познаваме творецъ и пазителъ на човѣшкия животъ — Бога.

Нека се замислимъ, особено сега, предъ прага на Великия постъ! Нека си спомнимъ, че има постъ! Нека се потрудимъ да вложимъ малко по-вече разумъ въ думитѣ си и настроени-ята си. Да обмислимъ какво значи въздържателно движение и какво значи постъ въ православната църква и още, ако ние се водимъ по-устава на своята църква, както сж правили по-вече отъ 1000 години нашитѣ дѣди и праѣди, не ще ли бждемъ здрави и силни като тия наши дѣди и

ще стане ли нужда да намѣтаме онова чуждо лустро, „въздържанието“, съ което толкова много се горѣе протестантската религиозна пропаганда у насъ и особено дѣновизма съ неговото вегетарианство. Ние, българи, оставаме питомно, нашето си, за да гонимъ дивото, чуждото, което не подхожда, а само „чупи“ българската психика. Да се върнемъ къмъ своето! Нека положимъ трудъ колкото ни е възможно да изпълнимъ установленията на църквата и да постимъ!

Свещ. П. Икономовъ, Варна.

„Иисусъ Христосъ не е Богъ“!

II.

Иисусъ Христосъ, като личностъ, съ никого не може да се сравни. Ако Той бѣше само човѣкъ, би ни представилъ чертитѣ и бита на своя народъ Мохамедъ, водителъ на кербани отъ Мека, бѣ само арабинъ. Буда, мъдриятъ реформаторъ отъ Капилавста, не бѣ освенъ единъ индеецъ.

Знаемъ, че Иисусъ по народностъ е евреинъ. Св. Евангелие описва родословието Му, но за учението Му никой нищо не знае. То принадлежи на цѣлото човѣчество. Никой не може да каже, че е издѣнка отъ нѣкой земенъ дѣнеръ. То се е родило само отъ себе си, и като всичко, щце отъ само себе си, то не е човѣшко, а божествено дѣло.

Нека за мигъ си въобразимъ, че И. Христосъ не е Богъ.

Веднага ще изпаднемъ въ единъ хаосъ отъ мрачни мисли и противоречия, отъ които не бихме могли вече излѣзти.

Ако И. Хр. не е Богъ, необяснимо е, какъ сж могли цѣли поколения да вѣрватъ въ Него, не само когато е билъ живъ на земята, но и следъ Неговата смъртъ.

Какъ сж могли да повѣрватъ, че тоя беднякъ, роденъ отъ една скромна и никому неизвестна девичка, е Богъ? Че Той е правѣлъ чудеса, възкресявалъ е отъ мъртвитѣ — възнесълъ се на небето? Какъ сж могли да бждатъ подведени толкова хора и да вѣрватъ тѣй твърдо и непоколебимо въ Него, щото били всѣкога готови да се жертвуватъ за Неговото учение?

Но, което изглежда неразбираемо, недопустимо и чудно, е, че всички, които сж повѣрвали въ Него, съвършенно сж си промѣнили живота и сж се преродили чрезъ тая вѣра; че тая лѣжа провали езичеството и прочисти преситената атмосфера отъ вакханалиитѣ на езическитѣ богове, възроди разкапалитѣ се отъ пороци старъ свѣтъ; създаде най-великитѣ характери и най-високитѣ добродетели, които само мъченицитѣ и християнскитѣ светии сж могли да покажатъ на свѣта; че най-после, сжщата лѣжа и следъ 20 вѣка продължава още да занимава великитѣ умове, да успокоява враждуващитѣ, да избѣрва сълитъ на угнетенитѣ и да вдъхновява най-героичнитѣ и благородни дѣла и инициативи. И това, което е още по-удивител-

но, е, че тая лѣжа, тая самичката, е могла да извърши толкова чудеса.

И. Христосъ и Неговото учение сж подквасата на цѣлата съвремена цивилизация. Той живѣе въ насъ, въ нашитѣ нрави, лѣжа отъ нашето законодателство и се чувства въ нашия общественъ животъ.

„И. Христосъ промѣни хода на свѣта“, като се постави изходна точка за бждещето на човѣчеството, и тая точка е станала крайгѣленъ камѣкъ за цѣлото човѣчество, и то такъвъ, че ако се опиташъ да изтрѣгнешъ името Му отъ свѣта, значи да го изъ основа разгърсишъ, защото Той ржководи още сждбинитѣ му.

„Ако ни е позволено да назовемъ нѣкоя личностъ божествена поради нейния животъ и съвършенство... то най-високия стѣлбъ, който се издига до небето, показвайки

на свѣта отъ гдѣ иде и гдѣ да се стреми, е Иисусъ... най-голѣмиятъ между човѣшкитѣ синове, Когото никой не можалъ и не може надминѣ, чийто божество е за винаги установено...“

Ето до какво заключение идва невѣрующия Ernest Renan.

Най-после предъ свѣрхчовѣшкия характеръ на И. Христа; предъ разпространението и тържеството на Неговото учение, въпрѣки всички гонения и противодействия; предъ Неговото божествено дѣло, което владѣе свѣта напукъ на жестокиятъ нападки и критики на невѣрующитѣ, искрения, честния и здравомислещия човѣкъ не може да вземе друго решение освенъ: Да колѣнчи предъ нозетѣ Му, и както некогашния Св. Ап. Тома, повѣрвалъ, да му се поклони и да извика: „Господь мой и Богъ мой“!

Край.

Единъ великъ хуманенъ жестъ.

Денътъ 19. Февруарий 1928 г. ще остане паметенъ за Шуменскитѣ майки и деца за вѣчни времена, защото въ този денъ ние бѣхме свидетели на едно велико празненство на човѣшката благородна душа, на едно велико и щедро дарение на нашия съгражданинъ Д. Кънчевъ, който ще попълни една зѣща отдавна нужда въ нашия градъ — Домъ за бедната майка и детето.

Радостъ и сълзи отъ умиление изпитвахъ всички въ чит. Арх. Михаилъ, когато дошли за случая отъ София уважаемъ Г-нъ Проф. Д-ръ Ватевъ известяваше на всеуслышание за дарението на скромния, но великъ по душа и благородство, Д. Кънчевъ, за значението на този Домъ за майката-родилка и за детето. . . Невѣроятността за нѣкои, стана вече фактъ. Дарението е извършено съ добра воля, самоволно, за увѣковѣчаване паметта на добрата и мисосърдна баба Стоянка, майката на дарителя. Ние не намираме думи, съ които да възхвалимъ това християнско дѣло — да се помага на другитѣ да се почитатъ нашитѣ родители и да се увѣковѣчава тѣхната паметъ. И когато днесъ живѣемъ въ грубъ, материалистиченъ вѣкъ, постѣпката на г. Д. Кънчевъ ще да ни стресне и каже: помислете за тѣзи, които се нуждаятъ; отѣлѣте нѣщо за трудещитѣ се, не преяждайте, защото има много, които не дояждатъ и гладуватъ въ мизерия! . . .

Дарението на г. Д. Кънчевъ не се изчерпва само съ подаряване на зданието му, бившия хотелъ „Гутенбергъ“. Дарителя въ желание да види по-скоро осжщественъ завета на своята любима майка, бърза да обзаведе съ всичко, що има, „Дома на майката и на детето“, като за този денъ подари 6 праздни пружинени кревати, маси, столове, 4 омивалници, 4 печки здрави, трѣби за печки картини, 4 плювалници. Сжщия дарителъ обеща да даде юргани, дюшеци, мека мебелъ за лѣкарския кабинетъ и всичко съ което може да послужи, за да

се нареди всичко както подобава на единъ такъвъ Домъ.

За сега въ Дома ще бжде премѣстена Детската здравна съвещателна станция и канцеларията на Шуменския клонъ на двото „Червенъ Кръстъ“. Ние вѣрваме, че нѣма да бжде далечъ времето, когато ще почне да функционира и родилния домъ, споредъ завета на дарителя.

Като ставаме изразители на вѣчната благодарностъ на беднитѣ майки и деца въ Шуменъ и околността, които ще намѣрятъ подслонъ и утѣха за своитѣ нужди и страдания, ние пожелаваме на дарителя г. Д. Кънчевъ и на госпожата му здраве и дългъ животъ, за да могатъ да видятъ осжществени благороднитѣ си мечти и да се радватъ на добритѣ дѣла които „Дома на майката и на детето“ ще принася на нуждающитѣ се

Дано примѣрътъ на г. Д. Кънчевъ бжде последванъ и отъ други граждани на града ни!

Хвала и вѣчна прослава на такива дарит. като Д. Кънчевъ

гр. Шуменъ 22. II 1928 год.

Д-ръ Стояновъ.

Учителътъ и народа.

По инициативата на учителитѣ въ селото ни се откри вечерно училище къмъ читалището, което ще дава просвѣта на народа, напусналъ вече училищната скамейка. Наредена бѣ програмата, споредъ която ще се преподаватъ три пжти седмично по два учебни предмета, отъ 8 до 10 часа вечерта. То започна своята работа на 12 декемврий 1927 г. и ще продължи до настѣпването на работния пролѣтенъ сезонъ, следъ което ще преустанови, за да започне наново презъ следната зима. За-стѣпени сж следнитѣ предмети: анатомия съ хигиена, география, гражданско учение, история, аритметика и геометрия. Независимо отъ вечерното училище, наредено е, тоже отъ учителитѣ, да се държатъ предъ населението отъ двата

пола реферати из областта на земеделския и неговите отрасли, кооператизма, историята и др.

Вечерното училище, както и изнесените до сега реферати, се посещават и слушат с голям интерес.

Взето е също решение да се дават по-често вечеринки, въпреки големите незгоди, произлизащи от липса на салони и специални театрални сили.

До сега са дадени две вечеринки: първата на 8 I, втората на 14 II т. г.

Това начинание на Г-да учителите е повече от похвално. То ще допринесе много за културното повдигане на населението, което е началото на стопанското ни заздравяване и повдигане.

Нека всички учители в България последват такива примери и създат златния зърна на просвѣтата в народа. Почвата е добра, условията са благоприятни, те ще поникнат и ще дадат своя плод. Въ просвѣтата е спасението на българския изстрадащ народ.

Въ знак на благодарност към симпатичното ни мѣстно учителство, което полага голям труд за просвѣтата на селото ни, изказваме му публично своята похвала.

От името на Читалището:

Членка С. Радчева.
с. Ракита, Луковитско.

НА ЕДИНЪ ОБВИНТЕЛЪ.

Въ по-миналия брой на вестника писахме, че протестантският проповѣдникъ въ Шуменъ, Ал. Георгиевъ, обича да отправя стрела срещу православната църква и нейните свещенослужители, а въ една от последните недѣли е отправилъ къмъ църквата нѣщо като граната — чело Декемрийското Архирейско послание и по-на едро наругалъ владци и попове. Ние дълго оставяхме този протестантски проповѣдникъ да приказва каквото ще по адресъ на църквата ни, ала този път го е прекъсвалъ, затова не ще премълчимъ.

Такава като Георгиева, българи, които сж смѣнили вѣрата си, за да си осигурятъ прехраната и да си създадатъ кариера, не сж малко. И отъ какъ отечеството ни, следъ войнитѣ, изпадна въ икономическа и духовна немощъ, тѣ, намѣрили се покровителствуванни отъ чужденците, надигнаха глава и взеха да учатъ на високъ гласъ, че за всичко въ България е виновна преди всичко църквата и нейните свещенослужители, защото нищо не носѣли и вършили за заздравяване на народния духъ. Въ родната си страна Ал. Георгиевъ върши работа, която му предписватъ чужденци отъ Америка. За да се ха-

реса на тия чужденци, той все повече креще срещу църквата и нейните свещенослужители. Напр., единъ отъ най-ревностните разпространители на мнението, че църквата благославяла и разпространявала алкохолизма въ България е този „велемждъръ“ проповѣдникъ. За тази целъ той е издалъ и специална брошура. Казахме, че протестантската религиозна пропаганда получава срдѣства отъ чужди страни. Това е вѣрнo. Вземете гр. Шуменъ. Тукъ още отъ турско време има всичко на всичко 13 семейства (Свещ. Ст. Поповъ отъ града твърди, че сжиятъ Ал. Георгиевъ му е показалъ официалния списъкъ на неговите „енорияши“ въ града. Тамъ сж записани не 13, а 8 семейства. Ще рече, че не всички, които похотѣватъ да имъ свирятъ органа, сж протестанти, макаръ да се протестангчатъ). А въ Шуменъ е построена модилня (наричатъ я църква) заедно съ къща за проповѣдника, градина, камбана, органъ и пр., всичко, което е нужно за правилния животъ на общината. Освенъ това, още отъ преди 1894 год., когато е строена „църквата“ имъ, и до днесъ всѣкога тукъ е имало проповѣдникъ, наричанъ пасторъ, който по-громко или по-въло, въ зависимост отъ човѣка, вече 34 години блъска камбаната и събира шуменци, за да ги съветва да напуснатъ църквата си и да станатъ протестанти. Е добре, може ли нѣкой да повѣрва на клетвита на такива вѣроотстъпници като Ал. Г-ва, че „църквата“ е построена и че и тя, и проповѣдника се издържатъ отъ тѣзи 13, по-вѣрно осемъ, семейства? А щомъ издржката иде отъ чужда страна (за това има официални данни), има ли право човѣкъ като Ал. Георгиева да говори, че той служи на своя народъ, а не изпълнява заповѣди на обещи, които гонятъ свои цели и задачи срещу нашия просодушенъ и беденъ народъ?

Думата бѣше за онова, което е говорилъ Ал. Г-въ, въ връзка съ Архирейско послание. Предварително за да не всѣ съмнѣние въ душата на своите „вѣрни“, Г-въ заявилъ, че чете посланието само, защото въ него има цитати отъ Св. Писание. „Всичко друго е преднамѣрено, тенденциозно, неискрено“. Ще рече, всичките тия архирейски на България, нѣкой отъ които още отъ турско време работятъ за своя народъ и сж пролѣли, не една съла за него и не едно страдание сж преживѣли, не сж кадърни да кажатъ на този народъ нищо поумно отъ самия Ал. Георгиевъ, който е такава безразлична фигура срещу нашето общество, каквито сж хиляди и хиляди други. Защото, ако въ посланието на архирейскѣ всѣко е глупаво, освенъ цитатите отъ Св. Писание, то трѣбва да приемемъ непременно, че Ал. Георгиевъ, който никога не чете само текстове, а твърде много говори и убеждава лековѣрните, е по-уменъ отъ всичките владци на

Българ. църква, взети заедно. Нѣма какво. Трѣбва да приемемъ.

По нататъкъ Г-въ казалъ, че това послание е обмислено цѣли 3 недѣли (колкото заседаваше Съборътъ). А кога сж разглеждани маса други въпроси, за които съобщилъ толкова пъти пресата и обяснилъ о. Да, седнали тия „умразни“ владци, седяли цѣли три седмици, и какво да измислятъ?—Едно „глупаво“ послание което протест. проп-къ веднага туря подъ кракъ. Затова, нека оплачемъ „несчастните“ владци, а да въздадемъ слава на протестантския дърдорко!

По нататъкъ проповѣди. Г-въ е обвинилъ архирейскѣ въ несправедливостъ: обвинявали народа—християните—въ упадѣкъ на вѣрата, въ това, че грѣха, порока, претъплението, все повече обхващатъ този народъ, а нищо не казвали тѣ, архирейскѣ, за себе си „не приписватъ на себе си никаква погрѣшностъ“. —Но какво иска тукъ Г-въ? Когато Царъ и правителство изпратятъ възвание къмъ народа си, непременно да посочватъ грѣшките си въ управлението и личните си грѣхове като хора ли? Това ли иска той? Когато той проповѣдва въ своята молидня, изповѣдва личните си грѣхове на всеуслухание? И какъвъ смисълъ би имало всичко това? Не е ли казалъ Г-въ безсмислени думи?

Г-въ е говорилъ още, че владците сж искали отъ българския народъ да пази вѣрата си (православната), но тази вѣра не е оная, която Исх. Христосъ и апостолите сж проповѣждали. Вѣрата на владците е **грѣцката вѣра** на царъ Бориса отъ 864 год. И „понеже у старите грѣци е било най-силно развито езичеството, то тази вѣра е била силно пропита съ езичество“. —И това било логика! Следъ като тукъ пропов. Г-въ е виновенъ, че явно оскѣрѣзва православната вѣра и недвусмислено прокарва мисълта да зарѣжемъ вѣрата си (защото е грѣцка, а повече отъ слушателите му сж били православни българи. Това се казва демагогия съ библия въ ръка), той говори мжчителна глупостъ. Защо? Ето. Вѣрата, била тя въ духа на православието, католицизма или протестантизма, е универсална. Нѣма грѣцка, коптска, руска, сръбска, българска вѣра. Има православна вѣра, католишка и пр. Въ Цариградъ, въ Атина, въ Александрия, Иерусалимъ, Антиохия, Търново, Рилски манастиръ, Сръдецъ (София), Москва и пр. повече отъ 1000 години се чете винаги еднакво: Вѣрвамъ въ Единаго Бога и пр. (Символа на вѣрата). Г-въ е споменалъ светите имена на славянобългарските просвѣтителни Кирилъ и Методи, като и тѣхъ е обвинилъ, че сж разпространявали „грѣцка“ вѣра.

Ако се водимъ по лжта на сжщата „саката“ логика, нѣмаме ли право да запитаемъ: А ти, г-нъ Георгиевъ, сж рединготъ и черните пан-

талони, каква вѣра проповѣдавашъ? Твоята вѣра не е ли „германска“ и преди всичко „американска“? Ние, г-нъ Г-въ, обичаме да употребяваме **американски** шевни машини и да купуваме **германски** играчки за децата си, но да „консумираме“ „германска“ или „американска“ вѣра, каквато ти ни поднасяшъ съ разточителство вече дълги години, не желаемъ.—Та какъ смѣе Г-въ да говори, че въ България се настанила вѣра, „примѣсена съ много езически митове—грѣцката православна вѣра“. Но това е обвинение срещу чуждия Патриархъ Евтимий, великиятъ светителъ на българската земя? Но той оскѣрѣзва преди това Климента Охридски, който отвори първата българска школа и така запази българщината отъ претопяване! Той оскѣрѣзва вѣрата още на светия нашъ Иоанъ Рилски, покровителъ на българската земя, голѣмото народно светило, който съ своя манастиръ запази отъ погрѣчаване българската книга презъ най-тежките години на двойното робство!

Тия най-свети мжже, гордостъ на българското племе, Георгиевъ обвинява, че сж изповѣждали вѣра, „силно примѣсена съ езически митове“ Но единъ човѣкъ съ ума си и силъ на своето племе може ли да брътви такива измислици? Може ли той конкретно доказа въ какво е видѣлъ езически митъ въ вѣрата на Патриархъ Евтимий, този глѣнъ филологъ, който изправилъ българската книга отъ всѣкакъвъ грѣцки и другъ примѣсъ и излагалъ на мжжъ и стрѣла живота си за своите чада при обсадата и превземането на Търново отъ турците непрекъснато? Така ли Г-въ койко е българинъ, се отплаща на Великия Патриархъ Евтимий?

Та нима този човѣкъ не знае, че презъ всичките вѣкове отъ 864 г. до 1870 год. грѣците преследваха една „мегали“ идея—чрезъ вѣрата и грѣцкия езикъ въ църквите да погрѣчатъ българите—и, въпреки еднаквостта на вѣрата, не успѣха, защото вѣрата е една, но напоятъ сж различни, защото вѣрата е колкото грѣцка, толкова и българска, толкова и сръбска! Когато пропов. Г-въ ни направи американци съ неговата „американска“ вѣра, тогава и нашата „грѣцка“ вѣра ще ни направи езичници—грѣци. Но това вѣроятно ще стане малко по-късно, тогава, когато Георгиевъ напусне Шумена и ни отърве отъ своята „всепоглъщаща“ логика.

Въ следните броеве ще продължимъ. Надяваме се да бжде доста интересно, като заговоримъ за алкохолизма, който споредъ думите на сжщия този Георгиевъ, владците и свещениците насаждали въ България.

ХРОНИКА.

Идущата недѣля, Православна и понеделникъ, на 4 и 5 мартъ, ще бжде въ града ни Г-нъ Про-

фесоръ Дюлгероу Отъ името на Читалище „Арх. Михаилъ“ той ще държи две сказки, една отъ които ще бжде на тема **личностъ и общество** и ще бжде въ отговоръ на Г-нъ Буко Исавевъ. Ще има специални афиши.

Проф. Дюлгероу, както сме писали и другъ път, се проявилъ мжжъ съ голѣми ораторски дарования. Презъ изтеклата половина година той бѣ извиканъ да държи религиозно-научни сказки въ много градове изъ страната. Отъ всѣкъжде се даваха най-ласкави отзивы за неговите сказки. Напоследъкъ на 18 и 19 того, той е държалъ въ Русе 3 сказки, на 20-й въ Враца, на 21 и 22 въ Видинъ, на 23, 25 днесъ въ Севлиево, утре, 26, ще бжде въ Габрово, на 4 и 5, III, който съобщихме въ Шуменъ, на 11 и 11. III въ Ямболъ, на 16 и 18, въ Фердинандъ и пр. На шуменци вече доста познато името на Г-нъ Дюлгероу. Единъ сказчикъ, който е така желанъ и виканъ отъ толкова градове, заслужава да бжде чу-

На 26 того въ салона на Офицерското събрание офицерите отъ 7-ма пех. пресл. дружина и Шуменската окръжна пех. жандармерия устройватъ ГОЛЪМА ПЕХОТНА ВЕЧЕРЬ.

Канята се гоститъ на клуба. Начало 8 ч. и 30 мин.

Поточе. Илюстриранъ двуседмиченъ вестникъ за деца. Излизъ въ София подъ редакцията на единъ отъ най-дооритѣ детски писатели, Трайко Симеоновъ, шуменецъ Н. Никитовъ, В. Лазаровъ и И. Недевъ. Годишенъ абонаментъ 30 лева.

У децата е буденъ интересъ къмъ всички природни и обществени явления. Особено чрезъ печата трѣбва да развиваме и удължаваме тоя интересъ, като по такъвъ начинъ разширяванъ тѣхния умственъ кръгъзоръ и култивираме чувствата на общъ чуждината, истината, Бога, и красота.

Въ постиженията на тая задача този детски вестникъ дачежъ наминава излизатите у насъ детски списания и по техника и по отбръняния си и разнообразенъ материалъ изложенъ въ една достъпна и детско развитие форма. И затова Министерството на народната просвѣта го одобрява и горещо порѣчва съ заповѣдъ № 5395 отъ 22 декемврий м. г.

Картините отъ В. Лазаревъ приковаватъ погледите за дълго време и служатъ за изворъ на естетическо удоволствие покрай техни художественъ вътрешенъ смисълъ.

Талантите на Тр. Симеоновъ въ страниците на вестника е изличилъ потоци отъ свежа и плетелна поезия: „Есенъ“, „Зимна картина“, „Нова година“, „Детска година“.

А образното и гъкаво перо на младия писателъ Н. Никитовъ пленително, както въ разказа, така въ „началните“ статийки, зрението на които никога нѣма се изгуби въ нашата детска литература: „Празникътъ на свѣтатата“, „Родна речъ“, „Добрите приятели“ и др.

Сътрудничеството пъкъ на Ст. Чилингировъ, единъ отъ първите и голѣми поети у насъ, е една сигурнитъ гаранции, че вестникътъ ще върви по тоя творчески пътъ.

Ето защо, мислимъ, че се вѣнява въ дългъ на всички родители за смислено детско четиво—особено на учители и свещеници—роко да разпространятъ този вестникъ, който ще изиграе голѣмъ просвѣтителна роля и срещу сѣскитѣ семейства, които обикновено следятъ никаква преса, ни литература. П. Ноевъ—Соф

Живѣй споредъ състоянието си!

—Колко е приятно!—възкликваше единъ младъ мжжъ, сѣдайки въ своя столъ люлка, следъ като бѣ минала вечерята. Въ скромната стая, мебелирана съ вкусъ и наредена съ всѣко удобство, горѣше приятенъ огънь. Уморителните дневни работи бѣха довършени и сега той седѣше при своето огнище, на което всѣки единъ денъ изново се радваше. Неговата младата и красива жена взе работата си и седна до масата.

—Прекрасно нѣщо е да си има човѣкъ собственъ домъ,—казваше той, оглеждайки съ доволенъ погледъ своето малко жилище. Студениятъ дъждъ удряше по прозорците и той чувствуваше себе си твърде счастливъ при сегашното свое удобство.

—Ако имаме още и пияно...—възразяваше жена му.

—Музиката на твоя сладъкъ гласъ ми е по-мила, отколкото всички пияна на свѣта,—намекаше той любезно, но чувствуваше известно вътрешно неудоволствие, че жена му не бѣше като него така благодарна и радостна.

—Но ние трѣбва да го имаме за нашиятъ приятели,—казваше Берта.

—Нека нашите приятели идватъ, за да виждатъ насъ, а не за да слушатъ пияно,—възразяваше нейниятъ мжжъ.

—Но, Жоржъ, днесъ всѣки има пияно; кждето и да отидемъ, ще видимъ такава,—отвърщаше жената.

—И така да е, азъ не зная, защо трѣбва и ние да го имаме; ти нѣмашъ време за свирене, а пъкъ азъ немога и да го слушамъ.

—Но тѣ сж толкова на мода; азъ намирамъ, че нашата стая изглежда почти гола безъ това.

—Азъ пъкъ намирамъ, че тъкмо така, както си е, тя изглежда красива.

—Азъ я намирамъ твърде гола: непременно трѣбва да имаме пияно,—протестираше Берта настойчиво.

—Мжжътъ се люлѣеше нетърпеливо.

—Лампата пламти,—казваше той следъ дълга пауза.

—Кога най-сетне ще идешъ да набавишъ една „кайзер-лампа“? Десетъ пъти вече съмъ ти казвала, че трѣбва да имаме такава,—упрекваше Берта докачливо.

—Това сж доста хубави лампи. При „кайзер-лампа“ азъ не мога да гледамъ,—казваше нейниятъ мжжъ.

—Тѣзи лампи сж най-добрите, които азъ въобще познавамъ.

—Но, Жоржъ, азъ намирамъ, че нашата стая не е напълно наредена безъ „кайзер-лампа“,—казваше Берта остро.

Тѣ сж сега така модерни. Херцбергови, Майерови и много още други я иматъ и ние трѣбва да я имаме.

—Не трѣбва да взимаме примеръ отъ разходите на другите хора, па и не мога да видя необходимостта отъ такова едно подражаване.

Мжжътъ мърдаше неспокойно насам-натамъ въ стола си.

—Ние можемъ да правимъ това сжщо тъй, както и другите го правятъ,—казваше Берта.

—Трѣбва да се съобразяваме съ срдѣствата си,—възразяваше Жоржъ.

—Увѣрена съмъ, че ние можемъ да имаме онова, което притежаватъ Херцбергови, Майерови и Рефелдови; да не се пъкъ

показваме така бедни. Бузи на Жоржа почервенѣха.

—Бедни! Азъ несъмъ бедна,—викаше той сърдито.

—Тогава да не се и показваме такива,—казваше неговата жена.—За да попълнимъ стаята и да заприлича тя на стаята у другите хора, нужда ни е едно пияно и една „кайзер-лампа“...

—Нуждно ни е, нужно ни е,—прекъсна я мжжътъ,

ланията на жените никога се задоволяватъ. Прави, когато искашъ. Съ тия думи напусна стаята и излѣзна навънъ, за да дири раздуха дъгъкъ нѣкъде отъ семейно свое огнище.

Дали нѣма много и много семейства, въ които по сжщъ начинъ се троятъ отношения между съпрузите?

Отъ немски: Свещ. Д. Василевъ